

Novičke NS

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1158

25.05.2025 (136)

Hitler v vojni : Kaj se je v *resnici* zgodilo?

A.V. Schaerffenberg

5. del

Poglavje 4: Preludij k vojni

Upirate se vsakršnemu miru. Želite večno ponavljanje vojne in miru."

Friedrich Nietzsche

Uvod, *Tako je govoril Zaratustra*

Ko se je 30. januarja 1933 rodil Tretji rajh, so bili nasprotniki v Nemčiji in zunaj nje prepričani, da bo kmalu propadel. Njihovo napačno prepričanje je še okrepil Röhmov puč julija naslednje leto. Leta 1936 pa so končno spoznali, da je nacionalsocializem pojav, ki ga je mogoče odpraviti le z zunanjo vojaško agresijo, ki so jo bili odločeni uporabiti v ustreznih okoliščinah; z drugimi besedami, ko bo oboroževanje končano in bodo množice Nemcev v drugih deželah dovolj pripravljene, da bodo tvegale svoja življenja kot topovska hrana.

Nemci so po prvi svetovni vojni prostovoljno odložili orožje na zahtevo ameriškega predsednika Woodrowa Wilsona, ki je obljubil, da bodo zavezniki

kmalu zatem sprejeli svoje programe razoroževanja. Namesto tega sta Velika Britanija in Francija ne le ohranili svoje oborožene sile, temveč sta jih še naprej razvijali, in to leta pred tem, ko je Führer postal kancler. "Nemško ljudstvo in nemška vlada ne zahtevata nikakršnega orožja," je izjavil v mednarodni radijski oddaji 16. oktobra 1933, "temveč enake pravice. Če se svet odloči, da bo odpravil vse orožje vse do zadnjega strojnega puškomitraljeza, potem smo se pripravljene pridružiti takšni konvenciji. Če se svet odloči, da bo odpravil *določene vrste* orožja, potem smo se pripravljene brez njih od začetka odreči. Če pa se svet odloči, da se lahko oborožujejo le nekateri narodi, drugi pa ne, potem nismo pripravljene dovoliti, da bi bili izključeni kot ljudje z bistveno manjšimi pravicami."

V tridesetih letih prejšnjega stoletja je ponujal predlog za predlogom za vzajemno evropsko razorožitev, a ga je zavezniški tisk očrnil kot "vojnega hujskača". Že leta 1934 je pokazal resnost svojih končnih namenov, ko je Joachima von Ribbentropa imenoval za posebnega komisarja za razorožitev. Enajst let pozneje, v zadnjih dneh mednarodnega spopada, ki se mu je želel izogniti, je Hitler v svoji oporoki zapisal: "Dal sem toliko ponudb za zmanjšanje in odpravo oborožitve, ki jih ni mogoče razložiti za vse večne čase, da odgovornost za izbruh te vojne ne more ležati name. Poleg tega si nikoli nisem želel, da bi po prvi strašni svetovni vojni prišlo do druge vojne proti Angliji ali celo Ameriki."

Hitler se je zavedal mednarodne agitacije proti svojemu pravilno izvoljenemu režimu, zato je hitro vzpostavil miroljubne odnose s sosednjimi državami. Fašistična Italija je bila novi Nemčiji naklonjena že iz ideoloških razlogov. Francija in Anglija pa sta bili stari sovražnici. Da bi zagotovil slednje, se je von Ribbentrop 18. junija 1935 v Londonu pogajal o anglo-nemškem pomorskem sporazumu. Ta je trajno zmanjšal število bojnih ladij Kriegsmarine na 35 % površinske zmogljivosti Kraljeve mornarice in s tem dokazal namero Tretjega rajha, da ne bo nikoli izzval britanske pomorske moči. Vendar ta velikodušna poteza ni bila povračena. Po več kot dveh letih vzajemnih pogajanj o razorožitvi z Britanci so ga ti nedvoumno obvestili, da Anglija pri zmanjševanju vojaške proizvodnje *ne bo* spoštovala Versajske pogodbe, ki so jo sami podpisali, temveč bo dejansko še naprej izboljševala in širila svoje oborožene sile.

Ker se je v Veliki Britaniji in drugod nenehno krepilo judovsko agitiranje za vojno, je Hitler vedel, da mora ponovno oborožiti Wehrmacht, če naj ima Nemčija možnost, da se bori proti koaliciji judovskih držav, ki se je oblikovala okoli nje. V velikem prizadevanju, da bi pridobil tradicionalnega sovražnika Nemčije, se je odpovedal vsem zahtevam do Francozov na spornih ozemljih, kjer je še vedno živelo veliko število njegovih rojakov (na primer v Alzaški Loreni), in naredil številne diplomatske korake v smeri približevanja. Tako je na primer "leta 1935 v Berlinu s posebnimi častmi sprejel delegacijo francoskih vojnih slepcev, ki jo je vodil pos-

lanec Scapini, ki je bil prav tako slep," navaja Leon DeGrelle. In "organiziral je romanje nemških veteranov v Douamont z namenom pobratenja z nekdanjimi francoskimi nasprotniki".

Nemške ladjedelnice so od leta 1928, pet let pred Hitlerjevim prihodom na oblast, gradile bojno ladjo, ki bi bila izziv za razred *Dunquerque*, največjo vrsto oboroženega plovila v francoski mornarici, vendar je Hitler v znak miru ukazal, naj jo razstavijo. Pariški politiki so na te poteze odgovorili s sklenitvijo vojaškega zavezništva s komunistično Rusijo, usmerjenega posebej proti rajhu. Njihova dejanja niso imela nobene zveze s Hitlerjevo diplomacijo, temveč so bila usmerjena izključno v uničenje Nemčije. Številni Francozi so bili zgroženi nad nezaslišanim ravnanjem svoje vlade. "Odslej," je vzkliknil državnik Benoist-Mechin po ratifikaciji francosko-sovjetskega pakta 27. februarja 1936, "smo na nevarnem pobočju."

Tudi Britanci so menili, da so Francozi šli predaleč. Njihov zunanji minister sir John Simon je svojemu veleposlaniku v Franciji naročil, naj "nedvoumno sporoči, da je Anglija zaskrbljena, ker Francija sklepa pogodbo, ki bi sčasoma lahko privedla do sodelovanja v vojni proti Nemčiji pod pogoji, ki so nezdržljivi z drugim odstavkom Locarnskega pakta." Odstavek, na katerega se je skliceval Simon, je določal, da se podpisnice, med katerimi je bila tudi Francija, zavezujejo, da se ne bodo nikoli povezale z nobeno državo z namenom obkolitve druge države. Francozi niso mogli ničesar pridobiti in vse izgubiti (kar so na koncu tudi izgubili), če so se povezali s Stalinom v nasprotju s svojimi lastnimi življenjskimi interesi. Takšen samomorilski pakt s hudičem je lahko služil le Judom, ki so v vseh zavezniških in nevtralnih državah odkrito agitirali za "sveto vojno" proti Nemčiji, ne glede na mednarodno pravo ali žrtve, ki bi jih bili deležni pogani, da bi svet postal varen za Jude.

Hitler je 7. marca poslal svoje vojake, da ponovno zasedejo Porenje, s čimer je pokazal, da ga takšna gangsterska taktika ne bo prestrašila. Že njeno ime jo je označevalo kot nemško in ne francosko. Pariški politiki, ki jih je gnal pohlep in večno maščevanje, so Porenje odtrgali od poveljne Nemčije, ki je bila poražena, kot del plena, ki so jim ga obljubili vojni dobičkarji, avtorji Versajske pogodbe. Isti mediji, ki so z ogorčenjem vzklikali ob Hitlerjevem "vdoru" v Porenje, niso nikoli natisnili niti besede o "izgonu tisočev in tisočev družin z njihovih domov", ki so ga izvedli Francozi (Brinkley, 9). Da bi še bolj ponižali nemočne Porničane, so za okupacijske enote uporabili črnske kolonialne vojake iz Sudana.

Ta podli ukrep je razburil ljudi po vsem svetu in razkril Francoze kot ljudi, ki jih vodi brezumno sovraštvo. Slavni dramatik George Bernard Shaw je v izjavi za britansko radiotelevizijo obsodil francoski prevzem Porenja z oboroženimi črnici, ker "ne igrajo igre zahodne civilizacije". Hitlerjeva "ponovna militarizacija" Porurja je

obrnila to sramotno stanje in francoskim politikom poslala jasno sporočilo: Če bodo izzvali konfrontacijo, bodo prvi občutili njene posledice. Umaknili so se, vendar je svet vstopil na "nevarno strmino", ki vodi v vojno.

Ne moremo preveč poudariti, da se je Führer v tem času odločil za nemško ponovno oborožitev le zaradi nenehnih francoskih groženj in vztrajne nepripravljenosti na iskanje mirnih rešitev za mednarodne probleme. Medtem ko si je prizadeval za soglasje z vsemi arijskimi narodi zaradi sorodnih krvnih in kulturnih vezi, so zavezniški politiki mislili le na uničenje vseh ostankov nacionalsocializma na ukaz svojih judovskih plačnikov, ki so nemškemu narodu že napovedali vojno. Isto bojno ladjo, ki jo je Hitler prej ukazal razstaviti v znak dobre volje do Francije, je zdaj ukazal ponovno zgraditi. Nekaj let pozneje bodo zavezniki drago plačali za zavrnitev njegove oljčne vejice, ko bo mogočna bojna križarka *Scharnhorst* postala njihova nadloga in ponižanje na morju.

Medtem ko so se francoske politične lutke mednarodnega judovstva igrale z ognjem, je marksistična koalicija v Španiji s terorjem in korupcijo ukradla državne volitve. Čeprav je večina Špancev glasovala drugače, so se komunisti in anarhisti *drznili* svoje novo zavezništvo poimenovati "ljudska" fronta. Vlada v Madridu je bila tik pred tem, da jo ta boljševiska združba ugrabi, ko je proti njej izbruhnil pravi ljudski upor. Poleti 1936 je Španijo zajela državljanska vojna. Domoljubni odpor je vodil Jose Antonio de Rivera, ustanovitelj falangističnega gibanja, španske različice fašizma. Njegova usmrtitev na komunističnem sodišču je sprožila nacionalni odpor.

26. julija so pozorni Sovjeti izkoristili špansko notranjo stisko, ki so jo videli kot priložnost za vzpostavitev dolgo sanjskega oporišča v Zahodni Evropi. Stalin je marksističnim republikancem poslal "vojaške svetovalce" in material. Kmalu je iz ZSSR v Španijo prihajala ne le finančna pomoč, ampak tudi orožje, vključno z najnovejšimi lovci in bombniki Rdečega letalstva. Da bi se nacionalisti uprli temu pritisku ljudi in orožja, so morali svojo vojsko iz Maroka takoj premestiti na iberska bojišča, vendar za to niso imeli sredstev.

Obupani Francisco Franco, ki je zastopal patriotske interese svoje države, je prosil Mussolinija in Hitlerja za pomoč. "Ali bi lahko mi, fašisti, pustili ta klic brez odgovora," je Duce vprašal pet let pozneje, "in ostali ravnodušni spričo nadaljevanja tako krvavih zločinov, ki so jih zagrešile tako imenovane 'ljudske fronte'? Ali bi lahko zavrnili pomoč gibanju za odrešitev, ki je v Antoniu Primo de Riveri našlo svojega ustvarjalca, asketa in mučenca? Ne. 27. julija 1936 je tako odšla naša prva eskadrilja vojaških letal in še isti dan smo imeli prve mrtve."

Führer je odredil, naj v Severno Afriko pošljejo floto transportnih letal, ki so nacionalistično vojsko prepeljala v Španijo pravočasno, da bi preprečila rdeči prevzem Iberskega polotoka. Adolf Hitler je tako zasnoval in izvedel prvi vojaški

zračni transport v zgodovini. To ni rešilo le Španije, ampak sčasoma tudi celotno Evropo, da ne bi postala podaljšek Sovjetske zveze. Führer je pozneje pripomnil: "Francu bi morali postaviti spomenik letalu Ju-52". Letalo Junkers Ju-52, ki so ga posadke ljubkovalno imenovali *Tante Ju* ali "teta Ju", je bilo letalo, ki je iz Maroka pripeljalo nacionalistične enote.

V naslednjih treh letih je španska državljanska vojna grozila, da bo prerasla v svetovni požar, saj je Stalin vedno bolj podpiral republikance. Pridružili so se jim čezmorski komunistični prostovoljci, pogosto s prikritim blagoslovom in pomočjo svojih držav. Pod slabo prikritim pokroviteljstvom francoskega judovskega premiera Leona Bluma so neovirano prestopili špansko mejo. Drugi so prihajali iz tako oddaljenih držav, kot so Združene države Amerike, kjer je bil članom brigade Abrahama Lincolna (poosebljenje judovskega komunizma, če je sploh kdaj obstajalo) kljub Rooseveltovi "uradni" javni politiki nevmešavanja dovoljen prost dostop do španske državljanske vojne.

Toda tudi nacionalisti so privabili svoje prostovoljce, od irskih fašistov v modrih srajcah in italijanskih črnih srajc do poljskih pilotov in ruskih izseljencev. Med njimi so bili tudi letalci nemške *legije Condor*, ki je z letalsko premočjo za nacionaliste odigrala odločilno vlogo pri izidu vojne. Njihova epska saga je *Cvetoča puška* avtorja Roya Campbella, ki sodi med velika imena angleške poezije 20. stoletja in je bil eden od Francovih britanskih prostovoljcev.

27. aprila 1937 so bili časopisi po vsem svetu polni ogorčenja zaradi letalskega napada na nezaščiteno baskovsko mesto Guernica. Pojavile so se grozljive fotografije 6 000 mrtvih žensk in otrok, ki so jih spremljali naslovi, obtožujoči "nacistične morilce", da so povzročili to strašno tragedijo. Medtem ko so si novinarji v Franciji, Angliji, Rusiji in Ameriki na vse pretege prizadevali, da bi javno mnenje naperili proti Nemcem, so bili piloti *legije Condor* zmedeni, saj Guernice niso nikoli bombardirali. Njihovi cilji so bili omejeni na republikanska oporišča v okolici bližnjega mesta Bilbao. Čeprav so bili mrtvi civilisti v Guernici resnični, so jih v resnici pobili komunistični udarni oddelki, ki so svoja grozodejstva spremenili v protifašistično propagando. Pri tem jim je seveda pomagal večinoma naklonjen svetovni tisk, katerega bralci niso imeli priložnosti spoznati nasprotnih dokazov niti od Nemcev niti od Mednarodnega rdečega križa. Komunistično in novinarsko posredovanje pri izkrivljanju resnice proti nacionalsocialistom je bilo dovolj pogosto od trenutka, ko je Adolf Hitler leta 1920 razvil svojo ideologijo. Toda z Guernico je obseg prevare dosegel razsežnost brez primere, ki se je nenehno ponavljala in širila med drugo svetovno vojno vse do današnjega trenutka. Velika resnica španske državljanske vojne je bila, da so v njej zmagali patriotski elementi iz vse Evrope v novem duhu sodelovanja, ki je presegel malenkostne, šovinistične delitve iz preteklosti.

Ta resnica se je pokazala aprila 1939, ko so zmagovite sile generala Franca na ulicah Madrida pripravile velikanske demonstracije. Španski falangisti in italijanski fašisti so paradirali skupaj z nemškimi legionarji kondorji in prostovoljci, ki so predstavljali številne druge evropske narodnosti. Dokazali so, da je mogoče najhujše sovražnike njihove rase premagati, če stopijo skupaj kot arijski bojovníki - dokaz, ki so ga čez nekaj let ponovno potrdili.

Ker jim ni uspelo zatreti fašizma in nacionalsocializma v Španiji, so razočarani Judje in njihovi pristaši iskali druge priložnosti, da bi ponovno sprožili svojo "sveto vojno". Dve so našli v Srednji in Vzhodni Evropi.

NSDAP/AO je največji na svetu Ponudnik nacionalsocialistične propagande!

Tiskane in spletne periodične publikacije v številnih jezikih

Na stotine knjig v mnogih jezikih

Na stotine spletnih strani v mnogih jezikih

